

Ο ΝΕΙΡΟ
Τ Ο ΕΠΕΙΝΗ Τ Η Σ Τ Ι Τ Ι Ν Α Σ

Η σκηνή δείχνει μιὰ φτωχική κάμαρα. Στὴ μέση εἶναι στρωμένο ἕνα τραπέζι γιὰ δύο πρόσωπα. Δεξιά μιὰ μεγάλη παληὰ πολυθρόνα. Στὸ τραπέζι κάθεται ἕνα κοριτσάκι ὡς ἑπτὰ χρονῶν. Δὲν τρώει εἶναι τόσο θλιμμένο ποῦ σοῦ κάνει λύπη. Ἡ μητέρα του στέκεται ἀνήσυχη ἀπὸ πάνω του καὶ τὸ χαϊδεύει.

- Κυρά Καλή. Ἔλα μωρὸ μου! Φάε λιγάκι! γιὰ τὸ χατήρι μου!...
- Τιτίνα. Μὰ δὲ μπορῶ μαμμά! Πῶς θές νὰ στο πῶ!..
- Κυρά Καλή. Μὰ τί ἔχεις τέλος πάντων;
- Τιτίνα. Τίποτα....
- Κυρά Καλή. Μὰ τότε γιατί δὲν τρῶς; θές νὰ μ'ἀρωστήσης;
- Τιτίνα. Μ'ἀφοῦ δὲν ἔχω ὄρεξι...
- Κυρά Καλή. Δὲν ἔχεις ὄρεξι; Τί θὰ πῆ αὐτὸ; φάε διὰ τῆς βίας. (τὴν Κυττᾶ λίγο). Πες μου Τιτίνα μήπως σοῦ πονεῖ τίποτα;
- Τιτίνα. Ὅχι!...
- Κυρά Καλή. (τῆς πιάνει τὸ κεφάλι γιὰ δὴ ἂν ἦναι ζεστὴ) Τὸ κεφαλάκι; Τὸ στο μάκι σου;...
- Τιτίνα. Νὰ ὄχι! Εἶμαι καλὰ
- Κυρά Καλή. Μὰ τετε γιατί τὰ κάνεις αὐτὰ; Γιὰ νὰ λυποῦμαι;
- Τιτίνα. Χρυσὴ μου Μαμμά!!
- Κυρά Καλή. Δὲν με σκέπτεσαι διόλου Τιτίνα!! Μὰ ὅλη τὴν ἡμέρα δουλεύω γιὰ σένα, γι' αὐτὸ τὸ δόλιο τὸ φαῖσου, καὶ σὺ δὲ θές νὰ βάλῃς μπουκκὶ στο στόμα....
- Τιτίνα. Τὸ ξέρω ὅτι δουλεύεις γιὰ μένα μανοῦλα μου καὶ σ'εὐχαριστῶ. Σὰν θὰ μεγαλώσω θὰ δουλεύω κ'ἐγὼ γιὰ σένα!.
- Κυρά Καλή. Ναι! μὰ ὡς τόσο τώρα ἔρχομαι κατακουρασμένη ἀπὸ τὴ δουλιὰ μου, μὲ τὴ ψυχὴ στο στόμα, καὶ ἀντὶ γούρω τὸ παιδάκι μου χαρούμενο καὶ ζωηρὸ, τὸ βρίσκω τόσο λυπημένο ποῦ δὲν ἔχω ὄρεξι πιά οὔτε γιὰ δουλιὰ, οὔτε γιὰ τίποτε. Ἔλα χρυσὸ μου παιδάκι (κάθεται κοντὴ της) φάε γιὰ τὸ χατήρι μου. Ναι γιὰ νὰ μεγαλώσης πρέπει νὰ φᾶς.
- Τιτίνα. (Ἀσθημένη) Δὲ μοῦ λές μαμμά εἶναι πολλὰ λεφτὰ οἱ ἑκατὸ δραχμὲς
- Κυρά Καλή. ὦ! Βέβαια χρυσὸ μου. Εἶναι τρεῖς μεροκάματα μου. Πρέπει τρεῖς μέρες νὰ δουλέψω ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ γιὰ νὰ κερθίσω αὐτὰ τὰ λεφτὰ. Εἶναι μιᾶς βδομάδας φαί μας...
- Τιτίνα. Μιᾶς βδομάδας!!; Κακὰ! Κι' ἂν δὲν φάμε μιὰ βδομάδα καὶ ν'ἀρρωστήσωμε;
- Κυρά Καλή. Μὰ ρωτᾶς; Βέβαια! ν'ἀρρωστήσωμε καὶ νὰ πεθάνωμε..
- Τιτίνα. Τὶ χρῆμα!!
- Κυρά Καλή. Μὰ ἔνοια σου Χρυσὸ μου παιδί. Ὅσο βαστῶν τὰ χεράκια τῆς Μανοῦλας σου δὲν ἔχεις φόβο νὰ πεινάσης οὔτε μιὰ στιγμή.
- Τιτίνα. Ἐμπιστευτικά. Ἄκου Μανοῦλα. Ἐβρεις ἐκεῖνο τὸ μεγάλο μαγαζὶ ποὺ ἔχει διπλὰ τοῦ κυρίου Φοστιέρη; ποῦ δουλεύεις;
- Κυρά Καλή. Ἐκεῖνο ποῦ πουλάει ἀπὸ ὅλα;
- Τιτίνα. Ναι, καὶ παιχνίδια! Εὖε μιὰ βιτρίνα του ἐκεῖ ποῦ δίνει διπλὰ στὴν πόρτα τοῦ κυρίου Φοστιέρη τὴν ἔχουν πάντα στολισμένη μὲ παιχνίδια. Χίλιαδὸ πράγματα βάζουν.
- Κυρά Καλή. (θλιμμένα) ὦ παιδάκι μου!! Αὐτὰ εἶναι μόνο γιὰ τὰ πλουσιό-παιδα!...
- Τιτίνα. Ναι, Μὰ τὴν βιτρίνα μποροῦν νὰ τὴ βλέπουν καὶ τὰ φτωχόπαιδα!!
- Κυρά Καλή. Καὶ μήπως κάνεις ἐσοῦ καὶ τίποτ'ἄλλο; Κάθε μεσημέρι ποῦ σχολνάω ἀπ'τὴ δουλιὰ μου καὶ κάθε βράδυ σ'ἐκεῖνα τὰ τζιάμια θὰ σ'εἶρω κολλημένη..
- Τιτίνα. Ἀλήθεια Μαμμά! Νάξερρες πῶς περιμένω τὴν ὥρα ποῦ φεύγω ἀπ'τὸ σχολεῖο γιὰ νάρθω νὰ σὲ πάρω!...

Κυρά Καλή. Τὸ ξέρω!..Τὸ ξέρω!..ὁ ἀφεντικὸς γελάει μαζί σου πῶς σὲ βλέπει κάθε μεσημέρι μὲ τὴν μυτίτσα σου κολλημένη ἐπὶ βινφίνα! Κατέβα Κυρά Καλή μου, Λέει, καὶ ἡ κόρη σου τῆφαγε τὰ παιχνίδια μὲ τὰ μμάτια της..Μὰ δὲ μοῦ λές τι κυττάς κάθε μέρα πιά;
Τιτίνα. (Μὲ χαρὰ) Τὶ κυτάζω;!! Μὰ δὲν εἶδες κάτι κοῦκλες κοῦχουν βάλει αὐτὲς τὲς μέρες;δὲν τὲς κυτάζεις; ~~Κἰ~~ δὲν τὲς πρόσεξες τί ὄραϊα ποῦναι στολισμένες;

Κυρά Καλή. "Α!! Παιδί μου! αὐτὰ θέλουν πολλὰ λεφτὰ.Μὴ τὰ σκέπτεσαι!...
Τιτίνα. Δὲν κάνω κανένα κακὸ νὰ τὰ βλέπω!Μὰ κείνο ποῦ μὲ ξετρελλαίνει μαμμά εἶναι δυὸ κουκλιά ποῦ κουρδίζονται καὶ χορεύουν. Εἶναι μιὰ ξανθὴ κουκλίτσα τρέλλα μὲ ρὸς, καὶ ἕνας κοῦκλος μὲ θαλασσιά.Πῶς νὰ κουετίζουν ἄραγε;

Κυρά Καλή. Μὰ δὲ σοῦ εἶπα πῶς δὲ πρέπει νὰ τὰ συλλογίζεσαι αὐτὰ;
Τιτίνα. Μὰ ξέρω πῶς δὲ μπορῶ ποτὲ νὰ τᾶχω δικὰ μου, θάταν ἀδύνατο αὐτὸ, μὰ ἤμουνα τόσο εὐτυχισμένη ποῦ τᾶβλεπα πάντα ἐπὶ θέσει τοῦ (τὴν καίδεύει) Χρυσὸ μου παιδάκι!!

Κυρά Καλή. Μὰ! θέλεις λοιπὸν νὰ μάθης γιατί δὲν ἔχω σήμερα ὄρεξι εὔτε νὰ φάω εὔτε νὰ πᾶω σχολεῖτο;

Κυρά Καλή. "Ἐλα! δόξα σοι ὁ θεὸς! Πῆς μου τὸ πιά!
Τιτίνα. Σήμερα τὸ μεσημέρι καθὼς τὰ κύταζα ποῦ χόρευαν καὶ ἤμουνα τόσο εὐτυχισμένη, στάθηκε μιὰ κυρία δίπλα μου πολὺ πλούσια μὲ τὸ παιδάκι της καὶ τοῦπε. "Ἄκου Γιόργε, ἂν θᾶσαι φρόνιμος ἀβριον ποῦ θᾶρθῃ ὁ θεῖος σου θὰ τοῦ πᾶ νὰ σ'ἀγοράσῃ αὐτὸ τὸ παιχνίδι.

Κυρά Καλή. "Ἐ, λοιπὸν;
Τιτίνα. Λοιπὸν;μὰ δὲ κατάλαβες γιὰ ποῖο παιχνίδι τοῦλεγε;Γιὰ τοὺς κοῦκλους μου!!

Κυρά Καλή. Τοὺς κοῦκλους σου;Παιδάκι μου! Τὶ ὄνειρα εἶν'αὐτὰ ποῦ κάνεις
Τιτίνα. Μοῦ φάνηκε πῶς μοῦδωσαν ἕνα μπάτσον..Γύρισα καὶ κύταξα τὸ μικρὸν μὲ τέτοιαν φούρκαν, καὶ ἐκεῖτα μοῦρθε εὖ ζαλάδα κι'ἀρχισα τὰ κλάματα!

Κυρά Καλή. Ἀλήθεια; "Α! Γι'αὐτὸ ὁ κύριος σήμερα μοῦπε.Τρέχα Κυρά Καλή κάνε γρήγορα γιατί κάτω ἡ κόρη σου κλαίει.Γι'αὐτὲς τὲς κουταμάρες ἔκλαιες;

Τιτίνα. Ναι..Μόλις σὲ εἶδα σκουπίσα τὰ μμάτια μου γιὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω Μὰ ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα καὶ τὸ σκέπτομαι ὅτι θὰ μοῦ πάρουν τὲς κοῦκλές μου μὲ φαίσεται πῶς θ'ἀρρωστήσω.Δὲν μπορῶ μαμμά νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ μοῦ τὰ πάρουν.Δὲν τὰ ζητῶ βέβαια γιὰ νὰ παίξω γιὰτὸ ξέρω πῶς αὐτὸ εἶν'ἀδύνατο....

Κυρά καλή. Χρυσὸ μου παιδάκι!,μοῦ σπαράζει τὴ καρδιά(σκουπίζει κρυφὰ ἕνα δάκρυ)

Τιτίνα Ἀλλ' ἄς τ'ἀφήσουν τοῦλάχιστο ἐπὶ θέσει τοὺς νὰ τὰ βλέπω."Ὁρες κάθεται καὶ τοὺς μιλάω μέσα ἐπὶ τζιάρι κ'ἐκεῖνα μοῦ γελοῦνε. ἀλήθεια, εἶναι φίλοι μου(κλαίει)

Κυρά Καλή. Μὴ κάνεις ἔτσι χρυσὸ μου.Κανένας δὲ θὰ σοῦ τὰ πάρῃ.Μὴ κλαῖς πιά.Μὰ σὺ εἶσαι ζεστὸ θεὸς μου!θὰ μ'ἀρρωστήσης.Κι'εἶναι κι'ἡ ὥρα νὰ κηγαῖνω. "Ἐλα ζάπλωσε οὐ πέρα λίγο, ἤσυχασε!Μὲ κάνεις δυστυχισμένη μ'αὐτὰ σου τὰ λόγια.

Τιτίνα. Μαμάκα μου, πῆς μου πῶς δὲ θὰ μοῦ τὰ πάρουν! πῆς μου πῶς ~~Κἰ~~ κι'ἀβριον θᾶναι ἐπὶ θέσει τοὺς! Πῶς θὰ μὲ περιμένουν!

Κυρά Καλή. Ναι παιδάκι μου.Ναι, θὰ σὲ περιμένουν!

Τιτίνα Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι μαμμά;

Κυρά Καλή. Σου τὸ ὀρκίζομαι!.. Ἐλα ξάπλωσε τώρα. Ἡσύχασε... Μὰ θεὸ μου θὰ σ' ἔβλεπε πυρσὸς!.. Μὰ μὲ τί καρδιά νὰ πάω νὰ δουλέψω! Πῶς νὰ σ' ἀφήσω;....

Τιτίνα. Ὅχι πήγαινε μαμά! Θὰ ξαπλώσω λίγο καὶ θὰ σὲ περιμένω.
Κυρά Καλή. Καυμένο παιδί! (τὴν σκεπάζει μὲ μιὰ κουβερτίτσα) Ἡσύχασε! Κοιμήσου χρυσὸ μου! (τὴν φιλεῖ καὶ φεύγει)

Σ Κ Η Ν Η Β'

=====
(Ἐνῶ ἡ Τιτίνα κοιμάται ἐστὴν πολυθρόνα ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ ἡ πόρτα καὶ μπαίνουν δύο παιδάκια πιασμένα ἀπ' τὸ χεῖρ, ἔχουν τὸ ἴδιον ἀνάστημα καὶ εἶναι ντυμένα κουκλίετικά. Τὸ κοριτσάκι μὲ ἓνα ὄργαντι ροζ φορεματάκι, καὶ ἴδιο καπέλο, τὸ ἀγοράκι μὲ θαλασσί παντελὼνάκι καὶ ἀσπρη πλούζα. Προχωροῦν πρὸς τὴν Τιτίνα).

Ντόντος. Ἐλα!.. Νὰ τὴν!.. Ἐδῶ εἶναι!..

Ντέντη. Κοιμάται!..

Ντόντος. Θεὸς νὰ τὴ ξυπνήσωμε;...

Ντέντη. Μὰ βέβαια. Θὰ χαρῆ τόσο νὰ μᾶς δῆ κοντὰ της.....

Ντόντος. Πῶς νὰ τὴ λένε;...

Ντέντη. Ποιὸς ξέρει; Φωναξέ τὴνε φιλεναδούλα....

Ντόντος. Κιλά λές... Φιλεναδούλα!.. (Πιὸ κοντὰ).. Φιλεναδούλα!..

Τιτίνα. Ποιὸς φωναζει;.. Μαμά!.. Μαμά!.. (Χασμουριέται)

Ντόντος. Εὐπνα φιλεναδούλα!.. Εὐπνα καὶ θὰ χαρῆς πολὺ...

Τιτίνα. Μὰ ποιὸς εἶναι;

Ντέντη. Ἐμεῖς φιλεναδούλα μου!..

Τιτίνα. (Ἐπιφωνήσας) Ποιὸς;... Ἄ!.. ἔκουκλος μου καὶ ἡ κούκλα μου!..

Ντόντος. Μὰ εἶν' ἀλήθεια;.. Τί χαρὰ!.. Ἐσεῖς εἴσασθε;..

Μιτίνα. Μ' ἀφοῦ μᾶς βλέπετε!..

Ντέντη. Μὰ πῶς ἤρθατε;.. Ποιὸς σᾶς ἔφερε;.. Γιατί ἤρθατε;..

Ντόντος. Μὰ γιὰ νὰ σὲ δοῦμε!..

Ντέντη. Νὰ παίξωμε μαζὺ σου!..

Ντόντος. Σὲ εἶδαμε σήμερα τὸ πρωὶ τόσο λυπημένη, κοῦ δὲν εἴχαμε ὄρεξι πιά οὔτε νὰ χορέψωμε...

Ντόντος. Σὲ εἶδα ποῦ ἐκλάψες... Γιατί φιλεναδούλα μου;.. Καὶ μόλις ἐκλείσει τὸ μεσημέρι τὸ μαγαζί, εἶπα στὴν Ντέντη.....

Τιτίνα. Ντέντη σὲ λένε;..

Ντέντη. Ναι!..

Τιτίνα. Καὶ σένα;

Ντόντος. Ντόντο!..

Ντέντη. Καὶ σένα;..

Τιτίνα. Τιτίνα!..

Ντόντος & Ντέντη. Τί ὄμορφο ἔνόμαξ;..

Ντόντος. Εἶπα λοιπὸν στὴ Ντέντη!.. Εἶδες τὰ ματάκια τῆς φιλεναδούλας μᾶς σήμερα πῶς ἦταν δακρυσμένα;.. Κάτι ἔχει!.. Πρέπει νὰ πάμε νὰ τὴ δοῦμε τί ἔχει...!

Τιτίνα. ὦ!.. Σὰ μάθετε γιατί ἐκλαιγες σᾶς θὰ εὐχαριστηθῆτε..

Ντόντος & Ντέντη. Θὰ εὐχαριστηθεῦμε!;..

Τιτίνα. Βέβαια γιὰτ' εἶναι γιὰ καλὸ σας... Νὰ!.. ξέρω, ἔτι αὐριο μιὰ πολὺ κλοῦσια Κυρία θαρρῆ νὰ σᾶς ἀγοράσῃ, καὶ ἐε θὰ σᾶς ξαναἰδῶ πιά, κ' ἔτσι θὰ κάνετε καινούρια φίλη!..

Ντέντη. Μὰ δὲ θέλω ἐγώ...!

Ντόντος. Καὶ ποιὸς θὰ σ' ἐρωτήσῃ Ντέντη μου!; Θὰ σ' ἀρπάξῃ ἡ κερούκλα τοῦ ἔμπορα, θὰ σὲ τυλίξῃ σὲ τσιγαρόγαρτα, καὶ κρᾶπ, μέσα στο κουτί... Δὲν εἶδες; Ὅλα μέσα στο μαγαζί τὴν ἴδια τυχὴ ἔχουνε...

(Ἡ Ντέντη χωρίζεται ἀπὸ τὸν κοῦκλον καὶ μὲ κινήσεις σπασμοδι-

κὰς. μουκλίστικες ἔκτελεῖ ἓνα σύντομο χορὸ τραγουδώντας.....

==== Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Ι
=====

<u>Ντέντη</u>	<u>Ντόντος</u>	<u>Τιτίνα.</u>
Δὲ θέλω ἐγὼ νὰ κουνηθῶ ἀπ' τῆ βιτρίνα μου! Εἶμαι καλά καὶ τραγουδῶ μὲ τῆ Τιτίνα μου	Μὴ κλαῖς καὶ εὐ Μὴ μὲ λυπᾶς "Ἐστὶ ἦτανε γραφτὸ "Ἐσὺ ποτὲ μὴ μᾶς ξεχνᾶς κ' ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ.	Πῶς θὰ περνῶ Κάθε πρωὶ καὶ δὲ θὰ εἶς θωρῶ!.. Χωρὶς ἐσᾶς, οὔτε στιγμή δὲ θὰ μπορῶ νὰ ζῶ. (Κλαίει)

Ντόντος. "Ἐλα βλέπεις Ντέντη τὶ ἔκανες; Μὲ τὲς κουταμάρες σου στενοχώρησες τῆ καυμένη τὴν Τιτίνα. Μὰ ἐμεῖς ἤρθαμεν ἐδῶ νὰ τὴν διασχεδάσωμε καὶ ἔτσι νὰ τὴν κάμωμε νὰ κλαίη. "Ἡρθαμε νὰ παίξωμε μαζὶ τῆς λίγ ὦρα ὧρου νὰ ξανανοίξῃ τὸ μαγαζὶ. Τιτίνα μου θέλεις νὰ σοῦ χορέψωμε;

Τιτίνα. "Ἄν θέλετε!...

Ντόντος. Νὰ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μᾶς κουρδίσης!.. Ἐδῶ ἀπὸ κάσω εἶν' τὸ κλειδὶ...

Τιτίνα. (Τὸν κυττᾶ στὴν πλάτη). Μὰ ἐδῶ βλέπω καὶ κάτι σχοινάκια...

Ντόντος. Τραβῆξε τὰ καὶ θὰ γελάσης!.. (ἢ Τιτίνα τὰ τραβᾷ) Μπὰ-Μπὰ!-Μὰ-Μὰ

Τιτίνα. ~~Μπὰ-Μπὰ~~ Θεὲ μου τί χαρὰ!.. Ἐχεις καὶ εὐ Ντέντη;

Ντέντη. Βέβαια στὴ μέση (τῆς τὰ τραβᾷ).. Μπὰ-μπὰ! Μα-Μὰ!.. Κουρδίσε μας τώρα (πηγαίνει κοντὰ στὸν Ντόντον, τοὺς κουρδίζει, καὶ χορεύουν ἓνα χορὸν μουκλίστικόν)

Τιτίνα. "Ἀχ!.. Τί ὠραία!.. Χορέψετε μου, χορέψετε μου ἀκόμα, μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ πέρασε πιά ὁ πυρετὸς, πῶς εἶμαι καλά.. Μὰ δὲ θὰ φύγετε πιά ἀπὸ κοντὰ μου, δὲ θὰ μ' ἀφίσσατε, δὲν εἶν' ἔτσι;.. (Κλαίει)

Ντόντος. Μὰ εὐ κλαῖς Τιτίνα μου;

Τιτίνα. Ναὶ ἀπὸ χαρὰν πιά!...

Ντέντη. Κάθησε στὴ πολυθρόνα σου κ' ἐμεῖς θὰ σοῦ χορέψωμε, ἡσυχάσε.

(Ἡ μουσικὴ παίζει ἓνα ἄλλο κομμάτι, ξαναχορεύουν. Ἡ Τιτίνα σιγὰ σιγὰ ξανακοιμάται, καὶ τὰ κουκλιά μὲ τὸ χορὸ φεύγουν τὶς μύττες ἀφοῦ τῆς στείλουν δυὸ φιλάκια. Μικρὰ σιγῆ. Ἡ Τιτίνα κοιμάται βαθεῖα, σὲ λίγο μπαίνει ἡ μητέρα τῆς. Φαίνεται χαρούμενη, κρατᾷ ἓνα μεγάλο κουτὶ καὶ τὸ ποποθετεῖ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Τιτίνα σὲ μιὰ καρέκλα. Πλησιάζει μὲ στοργὴ τὴν Τιτίνα τὴ σκεπάζει, καὶ τὴ φιλεῖ)

Κυρὰ Καλῆ. Χρυσὸ μου παιδάκι!.. Πόσο θὰ χαρῆ!.. ἂν ὄνειρο θὰ τῆς φανῆ, ὅπως καὶ σὲ μένα φάνηκε, ὅταν ὁ κ. Φορτιέρης μοῦπε.. Μὴ κλαῖς Κυρὰ Καληκὴ κόρη σου δὲ θ' ἀρρωστήσῃ. Τόσα χρόνια μᾶς δουλεύεις τίμιε κ' ἐγὼ θὰ σ' ἀνταμείψω.. κι' ὅταν σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ γυρίζῃ, μὲ τὸ πακέτο, ἀπ' τῆ χαρὰ μου μούρθαν κλάματα. (Χαϊδεύει τὴν Τιτίνα καὶ κάθεται κοντὰ τῆς σ' ἓνα σκαμνάκι). Χρυσὸ μου κοιμήσου!.. Ὅταν ξυπνήσεις θαύρῃς κοντὰ σου ἐκεῖνο ποῦ ὄνειρεύτηκες!.. Κοιμήσου!..

==== Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Ι
=====

Κοιμήσου κόρη μου γλυκειὰ

Καὶ κάνε Μάνι-Νάνι

"Ὅτι ἡ καρδιὰ σου ἐπιθυμεῖ

Ἡ ἀγάπη μου τὸ φθάνει!..

Κοιμήσου ἀθῶα καὶ ἀπαλά.

Κορούλα μου κοιμήσου

Καὶ σὰ ξυπνήσεις θὲ νὰ βρῆς

τίς κουκλές σου μαζὶ σου

1 Τραπεζὶ, 2 Καρέκλες, 1 πολυθρόνα, 1 κουβέρτα, 1 κουτὶ μὲ τσιγαρόχαρτα
1 πιάτο, 1 μαχαιροπήρουνα, 1 παληὸ τραπέζομανδύλο, κ' ἓνα σκαμνάκι